

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/115/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717010208
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3717010208.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému L. L., nar. XX.XX.XXXX v Z., okres Z., trvale bytom L. X., G. XXXX/XXX, prechodne bytom L. X., G. XXXX/X-XX, okres L. X., t. č. na slobode, pre trestný čin zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a), písm. b), odsek 2 písm. d) Tr. zákona účinného do 01.01.2016 s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona účinného do 01.01.2016, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 30. januára 2020 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 04. apríla 2019 pod sp. zn. 1T/59/2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie obžalovaného L. L. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 04. apríla 2019 pod sp. zn. 1T/59/2017 bol obžalovaný L. L., nar. XX.XX.XXXX uznaný za vinného zo spáchania trestného činu zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a), písm. b), odsek 2 Tr. zákona účinného do 01.01.2016 s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona účinného do 01.01.2016 na tom skutkovom základe, že

najmenej od mesiaca august 2011 do 21.9.2015, kedy manželka obvineného, W. L., odišla zo spoločnej domácnosti, obv. L. najskôr v rodinnom dome v B. č. XXX, okres L., kde býval s W. L. a ich tromi maloletými deťmi od septembra 2009 do septembra 2014, neskôr v byte, v L. X., G. XXXX/X-XX, kde býval s rodinou od septembra 2014 do 21.9.2015, týral svoju manželku W. L., toho času bytom u rodičov V. W., U. XXX/XX, okres L., a to tak, že

- opakovane, zo začiatku minimálne jedenkrát do mesiaca, neskôr denne, ju bezdôvodne fyzicky napádal, otvorenou dlaňou jej dával facky do tváre, sácal ju do steny, ťahal ju za vlasy, kopal do nôh a do brucha, oplúval ju, pričom W. L. zo strachu pred obvineným nebola u lekára na ošetrení, hoci mávala modriny a drobné tržné rany,

- vyhrážal sa jej, že fyzicky zlikviduje jej otca L. Y. a jej dvoch bratov a prehlásil, že je zvedavý, ako sa bude tváriť otec poškodenej, keď nájde najmladšieho maloletého syna U. v igelitových vreciach porezaného na kúsky pred dverami svojho domu,

- hádzal po nej rôzne veci, ako taburetku, tanier, pohár a rozbíjal taniere tak, že ich hádzal o zem,
- vulgárne poškodenej W. L. nadával a ponižoval ju tak, že jej vytýkal, že je neschopná matka, že sa nevie postarať o deti a domácnosť, že nevie upratať, pričom jej s ničím doma nepomohol, vytýkal jej, ako manželke, že mu nevie poskytnúť to, čo chlap potrebuje, vyžadoval od nej, aby ho vždy čakala doma aj s deťmi a teplou večerou, keď prišiel z práce, a prelo musela byť vždy doma, pričom keď prišiel z práce a zostal doma, býval zatvorený v izbe a hral počítačové hry, pri ktorých ho nesmel nikto vyrušovať, lebo sa rozzúril,

- keď prišiel z práce a zostal doma, býval zatvorený v izbe, kde hral počítačové hry, pri ktorých ho nesmel nikto vyrušovať, lebo sa rozzúril,

- keď začala poškodená W. L. pracovať, vyčítal jej, že málo zarába, pritom jej posielal v čase jej pracovnej zmeny denne niekoľko stoviek sms správ, alebo jej telefonoval, lebo ju chcel kontrolovať, pretože ju podozrieval z nevery a keď bola s deťmi a obvinený bol v práci, poškodená mu musela písať, volať a posielat' MMS správy o tom, kde sú, čo robia, lebo na všetko musela mať povolenie od obvineného,

- izoloval ju od jej rodiny, zakazoval jej, aby sa so svojou najbližšou rodinou stykala,

- nútil ju, aby sa s ním v nočných hodinách rozprávala, a to aj proti jej vôli a poškodená W. L. preto nemohla spať,

- v presne nezistený deň v roku 2012 jej po hádke priložil zozadu na krk kuchynský nôž so slovami, že keď ho bude hnevať, ako ľahko by sa to dalo vyriešiť, z čoho mala poškodená W. L. strach o život a zdravie,

- dňa 22.08.2015 asi o 22.30 h, keď sa vrátila spolu s maloletými deťmi od svojich rodičov z rodinnej oslavy domov, do bytu č. XXXX/X-XX, na sídlisku G. L.. X., a keď ukladala deti spať, obvinený L. vybehol zo spálne bytu, hoci mal byť na odpoľudňajšej zmene, začal na ňu kričať a oplzlo jej nadávať, že mu pokazila život, že ako mohla ísť bez jeho dovolenia k rodičom, triasol ňou, držiaca ju za plecia, triasol ju o stenu, kopal ju botaskami z každej strany do stehien, brucha, chrbta, a to najmenej 30-krát, udieral ju rukami najmenej 20-krát po celom tele, kde zasiahol, niekoľkokrát ju opľul, viackrát sa jej vyhrážal, že ju vyhodí cez zatvorené okno, pričom byť sa nachádzal na siedmom poschodí obytného domu a tento útok trval asi 45 minút, pričom poškodená W. L. sa ani nevládala brániť, nakoľko bola otrasená z náhleho útoku, ale aj preto, že obv. L. bol fyzicky zdatnejší, pričom všetko sledovali dve ich maloleté deti, starší syn a mladšia dcéra, ktoré plakali a kričali, následne zobral z bytu všetky mobilné telefóny, vrátane telefónu poškodenej, všetky kľúče od vchodových dverí, odpojil WIFI, zamkol vchodové dvere, nestarejúc sa o to, čo urobil poškodenej W. L., pričom táto sa s deťmi nemohla nijakým spôsobom dovolať pomoci, po čom, keď utišila deti a ľahla si spať, sa obvinený vrátil domov asi o 02.00 h dňa 23.08.2016, zobudil poškodenú a nútil ju opäť, aby sa s ním rozprávala, lebo ak by tak nebola urobila, vyhrážal sa jej znovu, že ju vyhodí z okna, a preto poslúchla, a znovu jej vytýkal, že keby nebola odišla k rodičom a keby ho poslúchala, nič by sa nebolo nestalo, pričom z jeho konania mala poškodená W. L. stáť stres, strach o život a zdravie, trpela psychicky aj fyzicky, pričom po konfliktoch jej sľuboval, že sa všetko zmení, len ho musí poslúchať, a tak v záujme udržania rodiny a aj preto, že mu vždy uverila a odpustila, nakoľko mala ku nemu stále silnú citovú náklonnosť, zo spoločnej domácnosti odišla až dňa 21.09.2016, kedy využila situáciu, keď obv. L. nastúpil do zamestnania po skončení práceneschopnosti.

Za tento trestný čin bol obžalovaný L. L. odsúdený podľa § 208 odsek 2 Tr. zákona účinného do 01.01.2016 za použitia § 38 odsek 2 Tr. zákona účinného do 01.01.2016 na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov. Na výkon tohto trestu bol obžalovaný podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podal odvolanie iba obžalovaný, a to proti všetkým jeho výrokom. V písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu poukázal na to, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní podľa jeho názoru nebola preukázaná jeho vina v takom rozsahu ako sa konštatuje v skutkovej časti napadnutého rozsudku, ktorá vychádza ešte z prípravného konania, keď na hlavnom pojednávaní to podľa jeho názoru nebolo preukázané výpoveďou poškodenej. Za priam absurdné považuje tvrdenie o tom, že poškodenú kopal botaskami z každej strany jej tela do stehien, brucha, chrbta a to najmenej 30-krát, udierať ju rukami najmenej 20-krát po celom tele, pričom útok mal trvať asi 45 minút. Ak by tomu tak bolo, na poškodenej by to zanechalo fatálne následky a sám by kondične takýto útok ani nevydržal, čo však súd prvého stupňa nezaujímal. Prvostupňový súd dokazovanie nevykonal objektívne, pretože mal vyhodnocovať dôkazy svedčiace i v jeho prospech. Osobne má dojem, že boli zvýraznené iba dôkazy svedčiace v jeho neprospech a dôkazy, ktoré navrhoval vykonať prvostupňový súd nevykonal a do úvahy bral iba dôkazy v jeho neprospech (svedkovia na strane poškodenej) a dôkazy svedčiace v jeho prospech (svedkovia na jeho strane) prvostupňový súd bagatelizoval. Pokiaľ súd prvého stupňa opiera svoje tvrdenia aj o závery Výskumného ústavu detskej psychológie a patopsychológie so sídlom v Bratislave, ktorý navštevuje maloletý syn L., keď tento ústav jeho riaditeľkou neodporučil výsluch maloletého syna L.. Zrejme súd prvého stupňa nebral do úvahy skutočnosť, že to bola poškodená, ktorá vybrala tento ústav a je teda pravdepodobné, že zamestnanci tohto ústavu jej chceli pomôcť a preto vyjadrenie tohto ústavu nepokladá za objektívne. Dodnes preto nechápe, prečo nebol vypočutý ako svedok aj maloletý L., ktorý mohol objektívne vypovedať ku skutkovým okolnostiam, teda čo sa dialo v ich rodine, keď sám maloletý písomne deklaroval, že je natoľko duševne vyspelý, že vypovedať môže a nemá s tým žiaden problém. Súd prvého stupňa to však odmietol a to aj napriek tomu, že odvolací súd už raz

zrušil odsudzujúci rozsudok v prejednávanej veci s tým, že nariadil prvostupňovému súdu vykonať rozsiahlejšie dokazovanie aj pre podstatné chyby konania, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby. Aj napriek tomu, že súd prvého stupňa opätovne vykonal dokazovanie, má pocit, že neboli vykonané všetky dôkazy, ktorými by sa dalo objektívne zabezpečiť objasnenie veci, čím bolo opätovne porušené jeho právo na obhajobu, pretože žiadal, aby boli vypočutí ešte svedkovia, a to maloletý L. L. ml., bratanec L. X., jeho teta T. X., strýc L. L., suseda z B. Y. T. a T. P. Výsluchy týchto osôb však prvostupňový súd odmietol vykonať aj napriek tomu, že zo strany poškodenej boli vypočutí všetci svedkovia, ktorých ona navrhla vypočuť. Po tom, čo navrhol vypočuť maloletého syna L., začal mať problémy pri styku s ním, čo vyvrcholilo tým, že jeho bývalý svokor sa začal vyjadrovať, že maloletý L. má mať psychické problémy, čo sa však odborne nepotvrdilo. Preto nadobudol dojem, že poškodená i jej otec majú strach z toho, že maloletý L. pôjde vypovedať a on sám je osobne presvedčený, že by vypovedal pravdu. Podľa jeho názoru by bolo potrebné podrobiť maloletého L. znaleckému skúmaniu a nie sa uspokojiť so správou z Výskumného ústavu detskej psychológie a patopsychológie Bratislava. Ďalej uviedol, že priznáva, že jeho vzťah s poškodenou v manželstve bol turbulentný, búrlivý, ale bolo to obojstranné a rozhodne sa žiadnej trestnej činnosti nedopustil tak, ako konštatoval súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku. Na základe uvedeného navrhol, aby bol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu zrušený a aby bola vec vrátená prvostupňovému súdu na doplnenie dokazovania, alternatívne aby bol spod obžaloby prokurátora oslobodený.

K písomnému odôvodneniu odvolania obžalovaného sa písomne vyjadrila poškodená W. L. prostredníctvom splnomocneného zástupcu. Uviedla, že s odvolacími námietkami obžalovaného nemožno súhlasiť, pretože súd prvého stupňa vykonal komplexné dokazovanie a to aj v kontexte uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bol pôvodný rozsudok prvostupňového súdu zrušený a súd prvého stupňa vykonané dôkazy potom vyhodnotil zákonným spôsobom. Nie je pravdou, že by neboli vykonané dôkazy navrhnuté obžalovaným, pretože v priebehu celého konania boli vypočutí aj ním navrhnutí svedkovia. Z výpovedí rodinných príslušníkov obžalovaného - jeho otca, matky aj brata však vyplynulo, že sa títo nevedeli vyjadriť k trestnej činnosti obžalovaného alebo že sa na opýtané skutočnosti nepamätajú a teda ich výpovede síce nesvedčia ani v neprospech ale ani v prospech obžalovaného. Tieto dôkazy však nesvedčia o nevine obžalovaného a svedčia skôr o tom, že sa o rodinný život obžalovaného nezaujímal. Najmä to vplyva zo svedeckej výpovede matky obžalovaného T. L., ktorá považovala ich manželstvo za usporiadané, harmonické a dokonca až romantické, čomu ale nemožno uveriť, keď sa o ich manželstvo nikdy nezaujímal. Svojho syna charakterizovala ako pokojného, čo je ale v rozpore s obsahom znaleckého posudku MUDr. Ladislava Kvasničku, ktorý bol vypracovaný v súvislosti s ich rozvodovým konaním, kedy znalec dospel k záveru o tom, že obžalovaný prejavuje známky poruchy osobnosti v popredí so známkami emočnej nestálosti, zvýšenej explozivity a egocentrizmu s insuficienčnými pocitmi s prvkami chorobnej žiarlivosti a vzťahovačnosti, ktorá porucha sa manifestuje v interakcii so ženami, s ktorými má blízky vzťah (manželka, milienka). Napriek tomu, že matka obžalovaného skutočnostiam o trestnej činnosti svojho obžalovaného syna neverila, keď ani nevedela o jeho stíhanej trestnej činnosti voči inej žene, bola presvedčená, že obvinenia v prejednávanej trestnej veci sú iba konšpiráciami otca poškodenej, pod ktorým vplyvom mala byť poškodená, čo je ale v rozpore s tým, keď uviedla, že si všimla, že sa so svojou rodinou poškodená ne baví pri jednom rodinnom stretnutí, čo ale sama neskúmala a v podstate ju to ani nezaujímal. V podobnom duchu sa vyjadrili aj otec a brat obžalovaného. V skutočnosti obžalovaný páchal trestnú činnosť najmä prostredníctvom elektronickej komunikácie, telefonicky a pri bežnej komunikácii medzi nimi dvomi, preto nebolo potrebné vypočúvať už ďalších potencionálnych nepriamych svedkov, keď už v konaní vypočutí svedkovia, viacerí ich susedia sa nevedeli k skutkovým okolnostiam vyjadriť, čo vzhľadom na latentný charakter prejednávanej trestnej činnosti je pochopiteľné. Pokiaľ ide o obžalovaným namietaný fyzický útok voči nej na konci augusta 2015, k tomu uvádza, že obžalovaný tak, ako vedel svoje násilné konanie skrývať navonok a manipulovať s ňou, vedel s určitosťou regulovať aj intenzitu svojich útokov do takej miery, aby obišiel bez následkov. Pokiaľ obžalovaný namieta objektívnosť vyjadrenia Výskumného ústavu detskej psychológie a patopsychológie Bratislava, bola to špeciálna pedagogička T. N. W. U., ktorá bola oslovená triednou učiteľkou maloletého L. s tým, že je potrebné u neho riešiť určité vzniknuté problémy. Teda ona (ani jej otec) nikoho v tejto súvislosti nekontaktovala. Ďalej uviedla, že svojim postavením a špeciálnym zameraním je Výskumný ústav detskej psychológie a patopsychológie kompetentným sa vyjadrovať k problematike psychológie a psychopedagogiky u detí. Snahy obžalovaného o výsluch maloletého L. ako svedka považuje za zavrhnúťhodný spôsob jeho obhajoby, vrátane obžalovaným

vymieneného predloženého písomného vyjadrenia maloletého L.. Poškodená vzhľadom na uvedené navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

K písomnému odôvodneniu odvolania obžalovaného sa písomne vyjadrila aj prokurátorka Okresnej prokuratúry Považská Bystrica, ktorá uviedla, že v súvislosti s odvolacou námietkou obžalovaného vo vzťahu k obsahu skutku uvedeného v napadnutom rozsudku prvostupňového súdu oproti jeho zneniu v prípravnom konaní na podklade vznesené obvinenia uvádza, že svedecké výpovede poškodenej L. sú totožné a bez rozporov, keď podrobne a emotívne popísala priebeh skutku. Aj pokiaľ ide o ďalšie námietky obžalovaného, súd prvého stupňa postupoval zákonným spôsobom pri vykonávaní a hodnotení dôkazov v súlade s ustanovením § 2 odsek 12 Tr. poriadku a podrobne, logicky, vyčerpávajúco a presvedčivo odôvodnil napadnutý rozsudok, pričom sa náležite vysporiadal s obhajobnými tvrdeniami obžalovaného. Pokiaľ ide o súdom prvého stupňa odmietnuté doplnenie dokazovania výsluchom maloletého L. L. ml., je takýto postup plne v súlade so zabezpečením najlepších záujmov dieťaťa a v súlade so zabránením druhotnej viktimizácie a má oporu v odbornom stanovisku Výskumného ústavu detskej psychológie a patopsychológie Bratislava ako aj špeciálnej pedagogičky T. N. W. U.. Vzhľadom na vykonané dôkazy výsluch tohto maloletého svedka nebol potrebný aj s prihliadnutím k tomu, že maloletý sa pred špeciálnou pedagogičkou zmieňoval o tom, že otec bil mamu. Ani výsluchy svedkov, ktoré navrhol obžalovaný v rámci doplnenia dokazovania vypočúť neboli potrebné, keďže by išlo nanajvýš o nepriamych svedkov, pretože išlo latentnú trestnú činnosť a sama poškodená do istého času nerozprávala o násilí, ktorej sa voči na nej obžalovaný dopúšťal. Navrhla, aby Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátorka krajskej prokuratúry právom konečného návrhu uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný, s obsahom vyjadrenia prokurátorky okresnej prokuratúry sa stotožnila a navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Splnomocnený zástupca poškodenej na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že sa stotožňuje s návrhom prokurátorky na to, ako má rozhodnúť odvolací súd.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu poukázal na písomné odôvodnenie ich odvolania a dodal, že obžalovaný sa so všetkými deťmi doposiaľ stretáva, jeho vzťah k nim je bezproblémovým a vyživovaciu povinnosť k nim si riadne plní. Navrhol, aby odvolací krajský súd rozhodol tak, ako bolo navrhnuté v písomnom odôvodnení rozsudku.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že sa stotožňuje so všetkým, čo uviedol jeho obhajca právom konečného návrhu.

Podľa § 317 odseku 1 Tr. poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odseku 1 Tr. poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odseku 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odseku 1 Tr. poriadku.

Krajský súd, ako odvolací súd preskúmal z podnetu podaného odvolania obžalovaným napadnutý rozsudok v intenciách § 317 odseku 1 Tr. poriadku, pričom zistil, že súd prvého stupňa potom, čo mu bol vec uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 10. júla 2018 pod sp. zn. 2To/28/2018 vrátená, aby ju v potrebnom a naznačenom rozsahu prejednal a rozhodol, vo vzťahu k rozhodovaniu o vine, v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 odseku 12 Tr. poriadku, a na základe toho dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením 168 odseku 1 Tr. poriadku aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov prvostupňového okresného súdu vo vzťahu k právnemu posúdeniu

konania obžalovaného. Obžalovaný aj napriek tomu, že poprel, že sa správal spôsobom, popísaným v skutkovej časti napadnutého rozsudku, a že žiadnej trestnej činnosti sa nedopustil, je usvedčovaný zo spáchania žalovaného skutku nielen svedeckou výpoveďou poškodenej W. L., ktorá aj podľa názoru odvolacieho súdu o skutkových okolnostiach na hlavnom pojednávaní vypovedala spontánne, presvedčivo, vierohodne, v relevantných častiach v zhode ako v prípravnom konaní, bez relevantných rozporov, ktoré by mali zásadný vplyv na skutkové zistenia prvostupňového súdu. Je nesporným faktom, že v posudzovanom prípade išlo fakticky o jediný priamy dôkaz, ktorý bol však podporovaný vykonanými viacerými ďalšími, rovnako vierohodnými dôkazmi, a to svedeckými výpoveďami T. T. U., T. N. W. U., Y. W., V. W., Z. X. a Z. Y., znaleckým posudkom znalca z odboru psychológie PhDr. Andreja Franeka a podporne aj zabezpečenými relevantnými listinnými dôkazmi, z nich najmä obsahom prepisov komunikácie medzi obžalovaným a poškodenou prostredníctvom elektronických prostriedkov, z ktorých vyplýva, že obžalovaný okrem iného priznával ako sa správal násilným spôsobom voči poškodenej, keď takéto sklony obžalovaného sa preukazujú aj závermi znalca MUDr. Ladislava Kvasničku v jeho posudku, ktorý bol v tomto konaní vykonaný ako listinný dôkaz a tiež i odsúdením obžalovaného v inom trestnom konaní Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 3T/56/2014, kedy fyzicky bezdôvodne napadol svoju vtedajšiu priateľku L. B. Súd prvého stupňa nepochybil, keď odmietol na návrh obžalovaného vykonať i výsluch mal. L. L. ml. I odvolací súd je toho názoru, že jeho výsluch, ktorý objektívnym odborným vyjadrením Výskumného ústavu detskej psychológie a patopsychológie v Bratislave zásadným spôsobom tento neodporučil, by došlo k sekundárnej a zákonom neprípustnej viktimizácie a bolo by to aj v rozpore so samotnými záujmami maloletého dieťaťa, resp. ohrozením duševného a mravného vývoja jeho osobnosti, pričom aj vzhľadom na ostatné už vykonané dôkazy i to, že sa maloletý sám spontánne zmieňoval pred pedagogickými autoritami o páchanom násilí obžalovaného na poškodenej, by to nebolo už ani nevyhnutné. Rovnako nadbytočnými boli i návrhy obžalovaného na výsluch ďalších, ním konkretizovaných osôb ako svedkov, keďže je zrejmé, že títo vzhľadom na charakter a skutkové okolnosti nemohli byť priamymi svedkami, ktorí by zásadne a v prospech obžalovaného mohli prispieť, aj podľa odvolacieho súdu k jeho nedôvodnej a účelovej obrane. Správne teda postupoval súd prvého stupňa, keď odmietol tieto osoby na hlavnom pojednávaní v rámci doplnenia dokazovania vypočuť. Súd prvého stupňa sa tiež náležite vysporiadal s dôkazmi, ktoré vykonal na návrh obžalovaného, t. j. výsluch jeho osôb blízkych (otec, matka a brat), ktorí však v súhrne nič podstatné na podporu obhajoby obžalovaného neuviedli. Pokiaľ obžalovaný namietal nevierohodnosť usvedčujúcich dôkazov, poukazujúc na konkrétne skutočnosti, sú to iba jeho dohady, ničím relevantným podložené. Navyše jeden z nich je vyvrátený preukázaným faktom, že to nebola poškodená, ktorá sama, či s podporou svojho otca, konala ako prvá v prípade vzniknutých psychických problémov u maloletého syna L.. Preto odvolacie námietky obžalovaného v tomto smere odvolací súd nepovažoval za dôvodné a akceptovateľné. Ani odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zistení prvostupňového súdu a v plnej miere sa plne stotožnil s hodnotením vykonaných dôkazov tak, ako to vyjadril prvostupňový súd v písomnom vyhotovení svojho rozsudku, pričom odvolací súd v tomto smere v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ je v skutkovej časti napadnutého rozsudku uvedený údaj o roku 2016 (správne 2015), ide vzhľadom na preukázané výsledky dokazovania aj chronologický sled udalostí po úvodných slovách skutkovej časti napadnutého rozsudku logicky iba o písársku chybu, ktorá nemá žiaden relevantný vplyv na preukázané skutkové závery.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného aj tu súd prvého stupňa taktiež postupoval v súlade so zákonom, keď konanie obžalovaného kvalifikoval ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a), písm. b), odsek 2 písm. d) Tr. zákona účinného do 01.01.2016 s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Tr. zákona účinného do 01.01.2016, pretože obžalovaný svojím konaním kumulatívne naplnil všetky štyri formálne znaky tejto skutkovej podstaty trestného činu zločinu. Obžalovaný z hľadiska veku spĺňal podmienky trestnej zodpovednosti jednoznačne ako dospelý páchatel trestného činu a v konaní neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by preukazovali, že obžalovaný bol v inkriminovanom čase nepříčetným či konal v stave zmenšenej príčetnosti. Naplnený bol aj objekt útoku tohto zločinu a splnená bola aj ich subjektívna stránka, t. j. priamy úmysel (dolus directus). Z obsahu žalovaného skutku nepochybne vyplýva aj naplnenie objektívnej stránky predmetného zločinu, pričom skúmanie materiálneho korektívu vzhľadom na to, že ide o zločin je irelevantné.

Pri ukladaní trestu prvostupňový súd správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 odseku 1 až 4 Tr. zákona dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a

možnosti nápravy. Prvostupňový súd nepochybil, keď dospel k záveru o neexistencii poľahčujúcich (§ 36 Tr. zákona) ale ani priťažujúcich (§ 37 Tr. zákona) a správne pritom použil aj ustanovenie § 38 odsek 2 Tr. zákona. Súd prvého stupňa potom tiež správne obžalovanému ukladal trest odňatia slobody podľa základnej trestnej sadzby ustanovenia § 208 odsek 2 Tr. zákona (7 až 15 rokov) a správne potom obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, t. j. na samej dolnej hranici sadzby, pričom ani podľa odvolacieho súdu v posudzovanom prípade u obžalovaného neboli dané žiadne také podstatné, resp. významné skutočnosti, ktoré by mohli u neho viesť k mimoriadnemu zníženiu trestnej sadzby podľa § 39 Tr. zákona pod zákonnú dolnú hranicu. Súd prvého stupňa nepochybil, keď na výkon trestu odňatia slobody obžalovaného podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona zaradil do najmiernejšieho ústavu na výkon trestu, t. j. do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody nebol, pričom iné, prísnejšie zaradenie podľa § 48 odsek 4 Tr. zákona ani odvolací súd nepovažoval za nevyhnutné, vzhľadom na nie veľký stupeň narušenia obžalovaného. Takto súdom prvého stupňa uložený obligatórne nepodmienečný trest odňatia slobody, s jeho zaradením na výkon do uvedeného ústavu na výkon trestu je trestom primeraným a zákonným a to i z hľadiska očakávaného účelu trestu podľa § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona, t. j. dosiahnutia individuálno-preventívneho a s ním spojeného generálno-preventívneho účinku. Takto uložený trest obžalovanému je dostatočným na zabránenie ďalšej protiprávnej činnosti obžalovanému, dostatočnou výstrahou pre potencionálnych páchatel'ov (najmä takýchto) trestných činov a uložený trest v napadnutom rozsudku vyjadruje aj primerané morálne odsúdenie konania obžalovaného spoločnosťou.

Vzhľadom na uvedené i skutočnosť, že napadnutý rozsudok je vecne správny, presvedčivý, nevykazujúci prvky arbitrárnosti a zákonný vo všetkých jeho výrokoch a odvolanie obžalovaného je nedôvodné, odvolací súd rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. poriadku ho zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť n i e j e prípustná.